Paula Noronen

KUVITUS Terese Bast

SUPERMARSU

JA KARSEAT KUISKAILIJAT

TAMMI

Paula Noronen

SUPERMARSU

ja karseat kuiskailijat

Kuvittanut Terese Bast

TAMMI
HELSINKI

Teksti © Paula Noronen 2022
Kuvitus © Terese Bast 2022
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2022
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-3774-9

MYÖHÄSTYMISIÄ JA VARASTETTUJA PULLIA

Äiti soitti, kun olin kylässä parhaalla kaverillani Simolla. Tajusin heti, että olin pahasti myöhässä sovitusta kotiintuloajasta.

– Emilia, missä olet? Sinun piti olla kotona jo kymmenen minuuttia sitten!

Äiti kuulosti huolestuneelta. Hän on hyvin tarkka kotiintuloajoista. Kerran olin myöhässä viisi minuuttia, ja äiti oli jo ehtinyt soittaa poliisille, kouluun, ruokakauppaan ja tv-uutisiin. Joka paikassa oli sanottu, että ehkä äidin kannattaisi vielä vähän odotella.

– Äiti, unohdin lähteä kotiin. Olen Simolla. Anteeksi, selitin vaikka tiesin, ettei se auta.

– Unohdit! Miten se on mahdollista? Minä sanoin aamulla, että jos menet kaverille, niin puoli seitsemältä kotiin. Tasan puoli seitsemän. Eli sillä sekunnilla, kun

Puoli seitsemän -ohjelman ihana Mikko sanoo telkkarissa ”oikein hyvää iltaa”, äiti puheli kiukkuisena.

– Kun Simo halusi näyttää yhden hienon pelin ja sitten me syötiin ja…

– Emilia, älä selitä, äiti keskeytti.

– …minä aloin taas pelata. Sitten me katsottiin yksi tubevideo, jossa näytettiin miten herätyskellon voi pudottaa kerrostalon katolta ilman että se menee rikki. Vaikka se meni kyllä rikki. Ja me haluttiin kokeilla Simon kanssa samaa, mutta kun katolle ei saa mennä. Me soitettiin sitten huoltoyhtiöön, että voivatko he tiputtaa sen kellon. He tulivat, mutta se maksoi saman kuin ulko-oven avausmaksu eli 70 euroa. Simon isä suuttui ja käski meidän imuroida olohuoneen. Sitten me nähtiin sohvan edessä tosi iso pölypallo! Se kieri ulos ja meni tietä pitkin. Yhtäkkiä me oltiinkin kauppakeskuksessa ja siellä oli tarjouksessa pitsapuffetti. Simo söi niin paljon, että ei pystynyt kävelemään, ja minä työnsin hänet ostoskärryissä kotiin ja..

Äiti oli ihan hiljaa.

– Äiti, oletko siellä?

– Nyt sinä lopetat tuon satujen kertomisen ja tulet sieltä vähän hemmetin nopeasti, tai tulee todella pitkä pelikielto, äiti komensi jäätävästi.

Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, joten tiesin, että äiti oli tosissaan. Jotenkin välillä vain unohdan katsoa kelloa ja siksi myöhästyn.

– Juokse äkkiä kotiin, Simo kehotti, kun puhelu loppui.

– Joo, äiti oli aika ragena, naurahdin vaimeasti.

Mietin, miten saisin lepytettyä äidin. Kun nyt lähtisin, olisin vasta puolen tunnin kuluttua kotona. Silloin äiti olisi entistä kiukkuisempi. Heitin repun selkään, vedin tennarit jalkaan ja lähdin juoksemaan kohti kotia.

Silloin muistin, että minulla oli mukanani Marsu-Halosen juomapullo. Siitä juomalla voisin muuttua Supermarsuksi. Tiesin toki, etten saisi käyttää supervoimiani mihinkään turhaan, vain heikompien ja hädässä olevien auttamiseen, mutta nyt oli pakkotilanne.

Otin ison huikan pullosta ja muutuin Supermarsuksi. Se on aina yhtä hassu tunne, kun pienenee, mutta samalla tuntee kuinka voimat kasvavat. Karvapeite,

Supermarsun oranssi haalari, nahkalakki ja ei kun ilmaan! Pinnistin kaikki lentovoimani ja hyödynsin myötätuulta. Vauhtini oli todella hurja.

Yhtäkkiä eteeni tuli korkea toimistotalo. En ehtinyt kiertää sitä vaan lensin suoraan avonaisesta ikkunasta sisälle. Huoneessa oli menossa joku kokous. Ehdin nähdä pöydän ympärillä istuvat ihmiset sekä pöydän, jolla oli kahvia ja pullia. Nappasin yhden herkkupalan ja jatkoin suoraan vastapäisestä ikkunasta ulos.

– Mikä ilmavirta se oli? kuulin jonkun ihmettelevän.

– Missä on minun pullani? Se oli ainoa gluteeniton. Hitsi! kuulin toisen sadattelevan.

Noin ei saisi tehdä, mutta nyt oli hätätilanne. Tai siis no, se pulla ei ollut hätätilanne, mutta sellaista se joskus on.

Lisäsin vauhtia. Matkaan oli mennyt vasta muutama minuutti ja koti oli jo lähellä. Enää pari kaarrosta, mätkähdin kotipihalle ja muutuin taas Emiliaksi.

– Moi äiti! huudahdin kotiovelta.

– Miten sinä näin nopeasti tulit? äiti ihmetteli salaattia pilkkoen.

– Minulla on supervoimat, nauroin ja pesin käteni.

Äiti ei tainnutkaan olla enää vihainen.

– Heko heko, äiti hymyili ja halasi minua.

– Anteeksi, että olen myöhässä. Mitä ruokaa?

Istuin ruokapöytään.

– Jauhelihakastiketta ja makaronia, äiti vastasi ja huuhteli lävikössä valmiit pastat kylmällä vedellä.

– Taas spagettia ja jauhelihaa! Eikä!

– Miten niin taas?

Äiti asetti lautasen eteeni ja näytti vähän hermostuneelta.

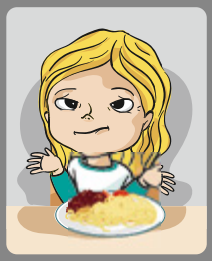
– Meillä on tätä joka toinen päivä!

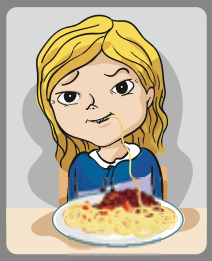
– Eikä ole, äiti vastasi näyttäen yhä tuimemmalta.

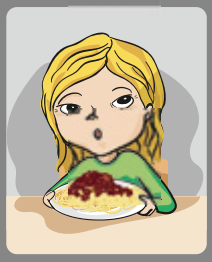
– Onpas. Arvasin, ettet usko, joten olen kuukauden ajan ottanut kuvan joka kerta, kun meillä on ollut spagettia ja jauhelihaa. Eli yhteensä 15 kertaa.

Näytin kuvat äidille, joka katseli niitä silmiään siristellen.

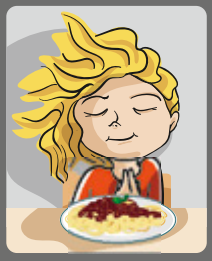
– Nyt kuule. Sinä tulit myöhässä ja sitten kehtaat valittaa ruoasta. Emilia Laitinen-Nieminen, varo vähän, äiti heristi haarukkaansa.

– Ota jälkkäriksi gluteeniton pulla, tarjosin ja otin taskustani neuvotteluhuoneesta nappaamani leivonnaisen.

– Voi ihanaa, kiitos, Emilia, äiti ilahtui ja asetti sen lautasen viereen odottamaan.

– Ole hyvä.

– Mistä sinä sait sen? äiti kysyi.

– Ostin omilla rahoillani, valehtelin.

Äiti katsoi minua hiukan epäillen, mutta jatkoi sitten syömistä. Ei äiti yhdestä pullasta leppyisi, mutta se oli hyvä alku.

– Jes, taas spagettia ja jauhelihaa. Onneksi me tehdään tätä vuorotellen joka toinen päivä, isäpuoleni Pertti nuuhki astuessaan ovesta sisälle.

Vaikka arki oli ihan kivaa, kaipasin jo supermarsutehtävää. Aavistin, että sellainen oli tulossa. Vaikea selittää, mistä se tunne tuli. Nyt läksyt, pläh.

Menin huoneeseeni. Marsu-Halonen tuijotti minua häkistään.

– Moro poro. Tai siis marsu. Ensi yönä pääsen Jättiläismarsun luokse, vai mitä? Minulla on sellainen fiilis,

Marsu-Halonen nyökkäsi. Tai sitten se oli vain toiveajattelua.

Myöhemmin

Kello oli jo yhdeksän. Menin nukkumaan, vaikka välillä ärsytti, kun monet luokkakaverini saivat valvoa paljon pidempään. Rasva-Anterolla ei kuulemma ole mitään nukkumaanmenoaikoja, ja hän saa pelata vaikka läpi yön.

Marsu-Halonen rapsutteli häkissään. Toivottavasti pääsisin ensi yönä Jättiläismarsun luokse. Hän on kerrostalon kokoinen marsu, joka asuu Lahden mäkihyppytornisssa. Tai no, viime vuoden Jättiläismarsu majaili Tampereen Näsinneulassa, koska mäkihyppytornissa oli putkiremontti. Aina kun tapaan Jättiläismarsun, hänellä on minulle supermarsutehtävä. Nukahdin toivoen, että tänä yönä pääsisin hänen luokseen.

VITSIKÄSTÄ MENOA

Kop kop kop. Tasan kello 03.45 ikkunaani koputettiin. Tiesin heti, että siellä olisi marsutaksi, joka veisi minut Jättiläismarsun luokse.

– Hetkinen, sanoin ikkunasta.

Marsukuski nyökkäsi ja laittoi radion hiljemmalle. Nousin kirjoituspöytäni kautta avonaisen ikkunan luo ja kiedoin kaulaliinan kaulaani. Marsu-Halonen oli hereillä ja napitti minua ihanilla silmillään.

– Heippa, nähdään kohta! huikkasin omalle karvakerälleni ja hyppäsin ilmassa leijuvaan marsutaksiin.

Kuski kaasutti ja hetkessä olimme pilvien korkeudella, jäimme kuitenkin niiden alapuolelle. Siinä on marsukuskien mukaan parhaat ilmavirrat.

– Mennäänkö tavalliseen tapaan Lahteen? Vai missä Jättiläismarsu asuu tällä hetkellä? kysyin tumma-

karvaiselta kuskilta.

– Jättiläismarsu majailee tällä hetkellä Kuopiossa, kuski kertoi.

– Mitä ihmettä!

– Puijon tornissa, kuljettaja jatkoi ja hyräili radiosta tulevaa Kari Tapion Myrskyn jälkeen -kappaletta. Pertti laulaa sitä aina suihkussa.

– Miksi juuri Kuopiossa?

– Kysyin samaa ja hän sanoi, että vaihtelu virkistää.

Ulkona oli tosi hämärää. Siellä täällä näkyi satunnaisia autojen valoja, mutta ei juuri muuta. Meinasin nukahtaa, kun yhtäkkiä heräsin siihen, että marsukuski puhui kovaan ääneen.

– Check, kuuluuko sinne takapenkille? kuski kysyi. Huomasin hänen kuononsa edessä mikrofonin.

– Kuuluu, mutta miksi sinulla on mikrofoni? Kyllähän minä kuulen, vaikka puhut ihan normaalisti, ihmettelin.

Kuski katsoi minua taustapeilin kautta.

– Minä harjoittelen marsujen komediaklubille ja sinä saat olla testiyleisöni. Kerro kuinka tämä minun vitsini toimii. Oletko valmis? kuski sanoi vähän ujosti.

– Joo, anna tulla vaan.

Marsukuski hengitti syvään ja aloitti:

– Mitä marsu sanoi toiselle kuntosalilla?

– No?

– Mitä karvakuula?

Vitsi oli ihan hauska. Kuskia itseään nauratti niin paljon, että marsutaksi alkoi menettää korkeutta.

– Hei varovasti nyt! huudahdin takapenkiltä, kun taksin pohja hipoi korkean männyn latvaa.

– Ja sitten ollaankin perillä, kuski hyrisi tyytyväisenä, kun oli saanut minut hihittämään.

– Kiitos! Ja sinun vitsisi oli tosi hyvä.

– Kiitos, kuski sanoi ja veti vivusta. Sitten putosinkin suoraan Jättiläismarsun karvaiseen jättikouraan.

Marsutaksista Jättiläismarsun tassulle siirtyminen on vähän kuin hyppäisi sisähuvipuistossa sellaisiin vaahtomuovikuutioihin. Vähän jännää, mutta samalla tietää, ettei satu.

– Moi Emilia, miten kulkee? Tervetuloa Kuopioon. Tämä on Kallavesi, Suomen kymmenenneksi suurin järvi, Jättiläismarsu kertoi ja osoitti suurta vesialuetta.

Hän istahti isolle kalliolle ja nosti minut kasvojensa eteen. Jättiläismarsu on aina lempeän mutta samalla vähän kömpelön näköinen. Hänen silmänsä näyttävät niin viisailta ja ne liikkuvat paljon.

Mummi sanoo, että joillakin vauvoilla on jo syntyessään viisaat silmät. Ne ovat kuulemma vanhan sielun silmät. Äiti sanoo, että mummi syö liikaa homehtunutta mansikkahilloa, silloin ajatukset muuttuvat tuollaisiksi.

– Ihan hyvin menee, vastasin ja otin paremman asennon tassulla.

– Hyvä.

– Onko sinulla minulle uusi tehtävä? tiedustelin malttamattomasti.

– Hetkinen. Pikku kyssäri eli kysymys eli kymysys. Satuitko käyttämään Supermarsun voimiasi turhaan tässä jokin aika sitten? Jättiläismarsu kysyi ja katsoi minua ankarasti.

– Joo, anteeksi. Olin niin paljon myöhässä ja äiti oli vihainen, sanoin katuvasti.

– Saat anteeksi.

Olin yllättynyt, että tästä ei tullut tämän suurempaa show'ta.

– Oho, miten sain näin helposti anteeksi?

– Kaikki mokaavat joskus, Jättiläismarsu sanoi ja aivasti.

Se oli niin kova aivastus, että lensin kilometrin ilmassa, kunnes Jättiläismarsu nappasi minut uudestaan kiinni.

– Sori, meni heinää nenään.

– Ei se mitään. Kaikki aivastavat joskus, sanoin.

Istuimme taas alas ja Jättiläismarsu huokaisi syvään.

– Edessäsi on todella haastava tehtävä. Se vaatii sinulta tällä kertaa enemmän älyä kuin ehkä koskaan.

– Millainen tehtävä?

Tämä kuulosti jännittävältä.

– En osaa sanoa ihan tarkasti, mutta ota varmuuden vuoksi talteen nämä rohkeuspillerit, Jättiläismarsu kehotti ja ojensi minulle rasian.

Olin saanut niitä ennenkin. Rohkeuspillerit auttavat, jos jännitys kasvaa liian suureksi, mutta niitä voivat käyttää vain Supermarsut. Ihmiset menevät niistä ihan sekaisin.

– Muista olla varovainen, Jättiläismarsu kehotti.

– Joo, koska se tehtävä alkaa?

– Luulen, että se on alkanut jo, Jättiläismarsu sanoi. Jossain jyrähti ukkonen.

Minua vähän pelotti, mutta samalla vatsassani tuntui innostunutta kihelmöintiä.

– Tehtävään liittyy ininää. Muista. Ininää, Jättiläismarsu sanoi.

Samasssa heräsinkin jo omasta sängystäni, jonne hän oli minut palauttanut.

ÄIDIN HAJUPOMMI

Hain aamulla jugurtin huoneeseeni ja näin äidin ja Pertin voimistelevan parvekkeella. Heillä on tapana tehdä netistä löytyviä ohjattuja jumppia. Yleensä videoissa venytellään, hypitään tai nostellaan painoja. Kerran äiti jumpan aikana vain hymyili oudosti. Kävin oikein katsomassa, että mikä tuollainen hymyvoimistelu oli. Se olikin varsinaisen jumppavideon välissä tuleva mainos, jossa hymyiltiin ja syötiin pitsaa, mutta äiti ei ollut tajunnut, että se oli mainos.

Aikuiset ovat välillä niin onnettomia netissä. Uskovat kaiken mitä siellä kirjoitetaan, tehdään ja sanotaan. Joskus olen siitä jopa vähän huolissani. Me lapset ymmärrämme, että netti on kaikille avoin ja siksi pitää olla tarkkana.

Yhtäkkiä huoneeseeni asti kuului Pertin sadattelua parvekkeelta. Menin katsomaan mikä oli hätänä.

– Mitä ne minun kimpussani pyörivät, Pertti tuskaili kireissä jumppatrikoissaan.

– Se on se hiki. Se vetoaa hyttysiin, kuulin äidin rauhoittelevan.

Hyttyset inisevät, joten olisiko tämä sitä Jättiläismarsun tarkoittamaa ininää? Tuskin Supermarsun tehtävänä olisi kuitenkaan pelastaa äiti ja Pertti hyttysiltä. Melkein nauratti ajatus.

Menin takaisin huoneeseeni.

Minun oli pakko vielä ennen koulupäivää kerrata äidinkielen oppikirjaa. Meille tuli nykyään tosi paljon läksyjä, koska vuoden teema oli entisaika. Ennen vanhaan annettiin kuulemma paljon kotitehtäviä, sanoi biologianopettajamme Seija ”Muurahaiskarhu” Lipsanen. Hän sanoi myös, että ennen kaikki oli paremmin kuin nyt. Ruoka oli parempaa, puhelimessa oli lanka ja kahvi oli maistuvampaa. Seijan mukaan sekin oli parempaa, että televisiosta tuli vain mustavalkoista ohjelmaa. Hän kaipaa sitä niin paljon, että alkoi viime viikolla käyttää sellaisia silmälaseja, jotka muuttavat maailman mustavalkoiseksi. Eilen Lipsanen kertoi, että oli ottanut kau-

pan hedelmäosastolla vahingossa mädän avokadon, kun ei lasien takia erottanut, että se oli pilaantunut. Hän sai avokadosta niin kovia vatsanväänteitä, että alakerran naapuri pelästyi tuskanhuutoja ja kutsui ambulanssin. Ensihoitajat eivät voineet auttaa Lipsasta kuin lohduttamalla. Pikkuhiljaa kipu olikin helpottanut ja hän oli saanut pelastuslaitoksen lippalakin reippaudesta.

Mutta nyt olin taas vajonnut ajatuksiini liian pitkäksi aikaa ja oli pakko lähteä kouluun. Äidinkieli jäi kertaamatta. Lipsasen syytä!

– Heido, rakas, sanoin Marsu-Haloselle ja pakkasin äidinkielen oppikirjan reppuuni.

Menin parvekkeelle sanomaan äidille ja Pertille heipat. He tekivät vatsalihasliikkeitä ja hätistelivät hyttysiä. Yksi hyttysistä oli pahaa aavistamatta parvekkeen lasituksessa kiinni. Juuri kun Pertti oli läpsäisemässä sen hengiltä, puhalsin huomaamattomasti. Pertin käsi osui hyttysen sijasta lasitukseen.

– En osunut, hän sanoi harmissaan.

En tiedä, miksi pelastin sen itikan. Ehkä olen vain niin eläinrakas.

Supermarsu-Emiliaa ja hänen kavereitaan jännittää, sillä he ovat menossa urheilukisoihin. Tällä kertaa ei kilpailla tavallisissa lajeissa, vaan luvassa on mm. köydenvetoa, kivenheittoa ja esteuintia. Oppilaat treenaavat ahkerasti, paitsi Rasva-Antero, joka on mielestään jo mestari kaikissa lajeissa.

Yhtäkkiä kaikki oppilaat ovat varmoja, että he epäonnistuvat kilpailupäivänä. Mikä tai kuka heitä lannistaa? Kisat halutaan selvästi pilata tahallaan, mutta miksi? Kun Supermarsu alkaa rohkeasti selvittää asiaa, uskomaton totuus saa hänen karvansa pystyyn.

9 789520 437749
www.tammi.fi ▪ L84.2 ▪ ISBN 978-952-04-3774-9

Kuva: Otto Virtanen